

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 25. februvarja.

Minoli četrtek bil je za Nemčijo znamenit dan. Vršile so se volitve za državni zbor, katerih izid utegne precej spremeniti politični položaj. Točen izid volitev, ko to pišemo, še ni znan, in se bode oficijalno proglasil še le čez nekoliko dnij. A vender se že danes vidi jako spremenjena situacija. Sicer to ni prišlo nenadoma. Nekaj tacega so že slutili v Berolinu pred volitvami in to je bilo dalo povod, da je cesar bil izdal znana ukaza glede zboljšanja stanja delavcev.

Volitve so pokazale popolni neuspeh dosedanje nemške narodnogospodarske in socialne politike in pa da delavci ne pričakujejo od vlade, da bi kaj zanje storila, z lepimi besedami se pa več slepiti na dado. Konservativni listi se tolažijo s tem, da izid volitev ne bode imel upliva na bodočnost Nemčije, ker o njej imajo odločevati bajoueti, ne pa glasovi volilcev. Pripisujejo zatorej velik pomen temu, da je cesar na dan volitev po Berolinskih ulicah dirjal na konji k vojaškim vajam in so baš ta dan vojaki morali se vežbati ves dan. S tem je hotel prebivalcem nemške prestolnice dati razumeti, da je bodočnost Nemčije v rokah vojske.

Nade konservativnih elementov so pa le prazne pene. Dan danes, ko imamo splošno vojno dolžnost, ni vojska več samosvoj organizem, temveč je tesno zvezana z narodom. Ideje, ki se razširijo mej narodom, najdejo pot tudi v vojsko. Zato se ne more trditi, da bi se z vojaki dandanes še dalo vse popraviti, kar se drugje zagreši. Vojska dandanes ne more več tako s svojo silo ovirati razvoja idej in dogodkov. Sedaj sploh ni posebne vojske več, temveč imamo skoro povsod le narod v orožji.

Toda vrnimo se zopet k volitvam. Pred vsem je njih izid naredil konec tako imenovanemu kartelu, katerega je bil Bismarck skrpal, da je dovolil za vojne namene, kolikor se je zahtevalo. Sedaj so pa baš stranke, ki so brezpogojno podpirale vladu, veliko izgubile, izgubile toliko, da nemajo več večine.

Sedaj bode vlada prisiljena drugod iskati opore, pri onih elementih, katere je Bismarck tako rad v svojej strasti imenoval sovražnike države. Pred vsem so jako napredovali socialni demokratje. V prejšnjem državnem zboru imeli so le 13 za-

stopnikov, a sedaj so že pri prvi volitvi dobili do 20 mandatov, mej temi dvanaest novih. Mnogo jih pa pride v ožjo volitev, tako, da se pričakuje, da v novi državni zbor pride kaci 40 socialnih demokratov. To pomnoženje socialističnih mandatov pa še ne kaže v dovoljnej meri, koliko da je napredovala socialna ideja.

Štirideset socialističnih poslancev še ni nobena nevarnost za Nemčijo, saj je to še le desetina vseh državnoborskih mandatov. Nevarnost za Nemčijo tiči v velikem pomnoženju socialističnih glasov od zadnjih volitev. Koliko tisoč glasov so pridobili, še sedaj ne moremo povedati, ker še ni objavljen oficijalni izid volitev, a toliko je gotovo, da so samo v Berolinu socialnodemokratski kandidati dobili nad 28 tisoč glasov več nego ob zadnjih volitvah. Omenimo naj še, da je pri zadnjih volitvah skoro tretjina glasov bila oddana za socialistične kandidate, sedaj pa gotovo nad tretjino. Da ne dobe socialisti več mandatov, temu jim je kriva neugodna razdelitev glasov. Da imajo v Nemčiji podobno volilno sistemo, kakor v Srbiji, bi v Berolinsko zbornico ne prišlo le 40 socialnih demokratov, temveč nad 150.

Socializem se je blizu enakomerno razširil po vsej Nemčiji. Jedinu v Alzaciji in Loreni in nekaterih vzhodnih pokrajinah, kjer se slovanski živeli bori za narodni obstanek, se še ni tako ukoreninil. Baš zaradi tega, ker je enakomerno razširjen, nemajo njega privrženci toliko uspehov pri volitvah. Zaradi tega pa za državo ni manj nevaren, ampak še bolj, ker se državniki na nobeno pokrajino več zanašati ne morejo. Na Francoskem se je komunizem ukoreninil le v večjih tovarniških mestih, v Parizu, Lionu i. t. d., v Nemčiji so pa že davno socialne ideje prestopile mestna zidovja in si naredile pot na kmete. Dosedaj še neso socialisti baš na kmetih imeli dosti pristašev, a pri letošnjih volitvah pa imajo baš na kmetih zaznamovati znatnih uspehov.

Ker socialisti ne poznajo narodnosti, temveč so njih ideje mejnarodne, tiči baš v socializmu velika nevarnost za Nemčijo. Posebno je ta nevarnost velika, ker socialisti goje celo simpatije do Francije.

Ko bi prišlo do vojne, bi utegnili potegniti s Francozi ali vsaj spuntati se vojski za hrbtom. So-

cijalisti so faktor, s katerimi bode treba računati tudi v vojni.

Volitveni izid je pokazal slabo stran Nemčije in bode zatorej mnogo škodoval njenemu ugledu. Francozi sedaj vedo, kako nevarnega sovražnika imajo Nemci doma in to bode jim dajalo nov pogum. Nemčija bode prisiljena sedaj gledati, da si ohrani mir, naj bi evropski položaj bil še tako ugoden, da zopet poniža Francoze. Volitve zadele so vsekako hud udarec nemške politiki.

Uzrok, da se je socializem tako razširil, je gotovo iskati v napačnej gospodarskej in socialnej politiki. Bismarck se je nadejal, da bode z izjemnimi zakoni in z vojaško silo ugonobil socialiste, kakor je vnanje sovražnike. Gledal je vedno le, kako da povekša vojno moč države. Velikanska bremena je vedno nakladal na pleča državljanov. Da dobi denarja za vojsko, je neizmerno povišal carine na žito in tako podražil živež ubozemu delavcu. Trdil je, da to dela v interesu kmetkega stanu, v resnici so pa od carinske politike njegove dobiček imeli samo veleposestniki, mej katere spada tudi sam, mali kmetje pa skoro nobenega. Mej revnejšim prebivalstvom se je širila nezadovoljnost, ki je tirala maso naroda socializmu v naročje.

Pomenljivo je, da baš v Berolinu zmagaujejo le stranke, ki ne marajo za Bismarckovo politiko in zlasti napreduje socializem, ko ima vender Berolin največ koristi od zjedinenja Nemčije. To je največja nezaupnica Bismarckovej politiki. To čuti tudi kancelar sam, ki se je že pred volitvami začel pripravljati za odstop. Dal je bil popisati vse pohiše v vnanjem uradu, kolikor ga je on sam napravil, da je odpravi na posestva svoja. Slutil je namreč neugoden izid volitev. Sedaj utegne odstopiti, ko vidi, da narod v večini ne odobrava več politike njegove. Pa če tudi ostane, bode moral politiko svojo premeniti in se zatorej lahko reče, da je minoli četrtek bil velicega pomena za nemško notranjo pa tudi vnanjo politiko, da je ta dan mnogo škodoval Bismarckovej slavi.

Po nedolžnem obsojen.

(Dalje.)

Ko se je dr. Foregger poprej še v daljšem govoru prizadeval, da dokaže, da Kresniku ne gre priznati nobene odškodnine in je na vso moč zago-

LISTEK.

Zgodovina Pugačóvljevega punta.

(Spisal A. S. Puškin, iz ruskega preložil —o.)

(Dalje.)

Kmalu se je v Orenburgu pokazalo pomanjkanje sena. V vojski in pri prebivalcih so bili slabotni in za delo nesposobni konji izbrani in odpravljani deloma k Ilecki Zaščiti in k Verho-Jaicki trdnjavi, deloma v Ufimski ujezd. Nekoliko vrst od mesta so pa puntarski kmetje in tatari zagrabili konje, kozake pa, goneče čedo, odposlali Pugačovu.

Jesenski mraz nastal je prej kakor po navadi. 14. oktobra je že začelo pomrzovati; 16. je padel sneg; 18. oktobra, zažgavši svoj tabor, pomaknil se je Pugačov z vsemi tovari obratno od Jaika k Sakmari in se je ustanovil pod Berdsko slobodo, blizu poletne sakmarske ceste, sedem vrst od Orenburga. Odtod niso nehali oddelki njegove konjice vznemirjati mesta, napadati furažirjev in držati garnizono v vsakdanji skrbi.

Dne 2. novembra se je Pugačov zopet z vsemi silami približal Orenburgu, postavil okolu vsega mesta baterije in začel strašen ogenj. Z mestnega ozidja odgovarjali so mu isto tako. Mej tem je tisoč mož iz pehote njegove od strani reke skrivši se v kleti pogorelega predmestja, skoro čisto pri nasipu in koleh (rogotkah), streljalo iz pušk in lokov. Pugačov sam jim je bil na čelu. Lovci poljske komande pregnali so jih iz predmestja. Pugačova so skoro ujeli. Zvečer je ogenj utihnil, vso noč pa so puntarji s streljanjem boj nadaljevali po urah, kadar je bilo na stolni cerkvi, ustrelivši vsako uro.

Prihodnji dan se je ogenj ponovil brez ozira na mraz in metenje snega. Puntarji so naredili ogenj v cerkvi in zakurili v hiši, ki je v pogorelem predmestju še cela ostala in se greli drug za drugim. Pugačov je postavil top pred cerkvene vrata, drugega pa je ukazal potegniti v stolp. Jedno vrsto od mesta nahajala se je visoka tarča začasne artilerijske vaje. Puntarji postavili so tam svojo glavno baterijo. Streljanje od obeh strani je trajalo celi dan. Po noči je odstopil Pugačov z neznamno zgubo

in ne da bi bil obsedancem prizadejal kaj škode. Zjutraj so bili iz mesta poslani, pod stražo kazakov, ujetniki razrušit tarčo in druge utrdbe in bišo podret. V cerkvi, kamor so puntarji prinesli svoje ranjence, videle so se na tleh krvave luže. Okvirji svetih podob so bili ukradeni, pogrinjalo altarja v cunjah.

Mraz postajal je hujši. Dne 6. novembra se je Pugačov z jaickimi kazaki preselil iz svojega novega taborja v slobodo samo. Baškirci, kalmiki in tovarniški kmetje ostali so na prejšnjem mestu v svojih kibitkah in prstenih kočah. Zasedovanje s četami konjice, napadi in streljanje sem in tja se niso prikrajšali. Z vsakim dnem so se sile Pugačóvljeve množile. Vojska njegova je že štela pet in dvajset tisoč; jedro njeno bili so jaicki kazaki in vojaki, ujeti po trdnjavah, okolu njih se je pa kopičilo neverjetno število tatarov, baškircov, kalmikov, upornih kmetov, ubeglih kaznjencev in potepuhov vsacega roda. Vsa ta drubal bila je tako ali tako oborožena: jedni s sulicami, drugi s samokresi, tretji s častniško sablo. Tem so bili razdani bajoneti, natakneni na dolge droge, drugi so nosili kole;

varjal Soršaka in je za njim odsekov predlog toplo podpiral dr. Roser, je o tej zadevi spregovoril M. Vošnjak tako-le:

Visoka zbornica! Prvi govornik in sicer kontra-govornik, kateri bode — kakor se nadejam — jedini kontra-govornik v tej zadevi, je nam naslikal vso zgodovino tega slučaja. Zaradi tega se usojam najprej spregovoriti o nekaterih momentih, katere je navel poslanec Celjskega mesta, da pokažem, da je gospod govornik mislil, da je v tej zbornici tudi zagovornik Soršakov, kakor je bil pri sodnih obravnavah. (Poslanec Heinrich: Prav res!)

Gospod poslanec je rekel, da stvar še ni po aktih zadosti pojasnjena, treba še popolnitve, kako se je vsa stvar vršila, in je nas opomnil na neko peticijo, katero je označil kot „protipetico“ Kresnikovo, namreč na peticijo občine Črešnjevca, katera je Kresnikova domovinska občina. To peticijo je izročil visoki zbornici poslanec Celjskega mesta dne 13. maja 1889 in se je pritiskala stenografičnemu zapisniku na predlog njegov zaradi tega, ker pojasnjuje peticijo Kresnikovo in jo v marsikakem oziru popravlja, v resnici pa le hoče dokazati, da Kresniku ne gre nikako odškodovanje, ker je v peticiji svoje navel neresničnih podatkov.

Gospoda moja! Ta protipetico — jaz jo imenujem tako, da mi je ni treba vedno označevati kot peticijo občine Črešnjevca — izročila se je peticijskemu odseku, pa se še ni rešila in leži še danes v pisarni nerešena, kakor sem zvedel danes v pisarni visoke zbornice.

Druga uradna obravnava zaradi te peticije je pa že bila in sicer pri c. kr. okrajnem sodišči v Slovenski Bistrici vsled tožbe zaradi razžaljenja časti Kresnika, kateri je izročil sodišču prepis te protipetice. Pet ali šest tednov pozneje, nego je izročil protipetico v tej visokej zbornici poslanec Celjskega mesta in se je na predlog njegov pritiskala stenografičnemu zapisniku, je bila o tožbi Kresnikovi pri c. kr. okrajnem sodišči v Bistrici obravnava in podpisatelji peticije so bili obsojeni, da plača vsak 50 gld. globe. (Čujte! Čujte! na desnici.)

To je peticija, na katero se je opiral poslanec Celjskega mesta v svojem govoru in s katero je hotel spodbijati Kresnikovo peticijo.

In, gospoda moja, boljšega dokaza za to, kako pomankljivo je to, kar je navajal poslanec Celjskega mesta, pač ne moremo imeti!

Gospod poslanec Celjskega mesta se je skliceval na to, da se je Kresnik bil odrekel odškodovanju, sedaj pa zahteva, da bi zbornica priporočala prošnjo njegovo vladi.

Gospoda moja, zakaj se je pa baje odrekel Kresnik odškodovanju? Samo zaradi tega, ker se je Soršak v tem znebil imetja, tako da je Kresnik že naprej moral vedeti, da od Soršaka nikacega odškodovanja ne dobi, zato se je pa tudi obrnil na visoko zbornico.

Visokost odškodnine je postranska stvar, to bode vlada nepristranski primerno okoliščinam določila; na to bode gospod poslanec Celjskega mesta pač tako malo uplival, kakor jaz. Morda je Kresnik zares preveč zahteval; resnica je pa, da od 940 gld., katero vsoto mu je okrožno sodišče za troške prve obravnave priznalo, ni dobil dozda niti krajcarja. Jasno je vendar, da mu kako odškodovanje gre;

večji del ni imel nikacega orožja. Vojska je bila razdeljena na polke po pet sto mož. Plačo so vlekli jedini jaicki kazaki, drugi so bili zadovoljni z ropanjem. Vino je prodajala blagajnica. Krmo in konje dobivali so od baškircv. Za pobeg proglašena je bila smrtna kazen. Desetnik je bil odgovoren z glavo za svojega beguna. Zaukazano je bilo konjici, v posamičnih četah ogledovati in zasledovati in postavljene so bile povsod straže. Pugačov je strogo nadzoroval njih natančnost, jahal za njimi, včasih po noči. Učili so se (posebno, kar se artilerije tiče) skoro vsaki dan. Cerkevna služba opravljala se je vsak dan. Pri darovanju spominjali so se gosudarja Petra Feodoroviča in soproge njegove gosudarjine Jekaterine Aleksejeve. Pugačov je bil razkolk in ni nikoli šel v cerkev. Kadar je jahal po trgu ali pa po brdskih ulicah, je vselej metal bakren denar mej ljudi. Zaslíšaval in sodil je sedeč v naslonjači pred hišo svojo. Na vsaki strani poleg njega sedela sta dva kazaka, jeden z batom, drugi s srebrno sekiro. Kdor je k njemu prišel, poklonil se je do tal, prekrižal in poljubil mu roko. Brdska sloboda bila je gnezdo ubojstva in razuzdanosti. Tabor bil

a lepo pa ni, tu v zbornici mešetariti o njeni visokosti, kakor je storil to poslanec Celjskega mesta.

Gospod poslanec Celjskega mesta naslikal je Kresnika kot moža, ki v svojej domovini nema nikake veljave. To so njegovi nazori. Pri njem, oziroma pri nemškoliberalnej stranki morda zares nič ne velja, pri slovenskej stranki pa ima veljavo. To je povsod, kjer so politična nasprotja.

V tem oziru mora se to poštovati, da Soršak pripada nemškoliberalnej, Kresnik pa slovensko-narodnej stranki.

Ker je pa hotel gospod poslanec Celjskega mesta z dokumenti dokazati, da Ludovik Kresnik v svojej domovini ne uživa zaupanja, hočem tudi jaz omeniti dokument, ki se tiče tega, koliko veljave da ima Kresnik. To je dekret ces. kr. okrajnega glavarstva v Mariboru z dne 25. decembra 1889, št. 30.034, s katerim se je Kresniku naznanilo, da je Njega ces. kr. apostolsko velečastvo potrdilo njegovo izvolitev načelnika namestnikom okrajnega zastopa v Slovenski Bistrici. (Čujte! Čujte! na desnici.) Od tega pač ni dolgo, bilo je dne 25. decembra 1889.

Kako da se more reči: „Kresnik nema zaupanja v svojej domovini“, to se meni dozdeva, rahlo rečeno, naravnost nerazumljivo.

Priloge, na katere se sklicuje Kresnik v peticiji svoje, so v nekem oziru zanimive, ker bodo morda visokej pravosodnej upravi malo pokazale, kako je pravosodje na Spodnjem Štajerskem, in usojam se njega ekscelenco gospoda pravosodnjega ministra opozarjati na ulogo Kresnikovo na nadsodišče v Gradci z dne 24. avgusta 1884. Ta priloga osvetljuje, kako se sestavljajo senati pri okrožnem sodišči v Celji.

V tem oziru nečem več govoriti, ker vem, da je jeden del visoke zbornice in predsedstvo jako občutljivo gledé razgovarjanja o razmerah pri c. kr. sodiščih. Te občutljivosti ne odobrujem meneč, da bi se o pomankljivosti pri kakem javnem uradu moralo biti dovoljeno se razgovarjati (odobravanje), naj bode že upravni ali sodni urad. (Poslanec Kronawetter: Prav res!) To svoje mnenje sem izrazil tudi v deželnem zboru štajerskem, pa se mi je tu letos pripetilo, da mi je predsedstvo deželnega zbora štajerskega povedalo, da o pristranosti in nepristranosti kacega sodca ni dovoljeno govoriti. (Poslanec Kronawetter: Zakaj pa ne? — Poslanec Nabergoj: To je nemški liberalizem!)

Jaz bi opozoril potem njega ekscelenco gospoda pravosodnjega ministra na daljšo ulogo, katero je uležil Kresnik glede delegovanja Celjskega sodišča. Kresnik je naglašal v ulogi svoji, da pripada slovenskej, narodnej stranki, nasprotnik njegov pa ima opore pri c. kr. okrožnem sodišči v Celji, ki ga kot pristaša nemškoliberalne stranke podpirajo. On prosi zatorej, da bi druga obravnava ne bila pri okrožnem sodišči v Celji. Iz aktov je pa razvidno, da se nadsodišče v Gradci ni oziralo na to prošnjo, ki je po mojem osebnem prepričanju v tem slučaju bila opravičena. (Poslanec Foregger: Saj je bil oproščen!) Drugikrat pač. Toda, čemu bi se zagovarjal ondu, kjer veš, da ne bodo nepristranski postopali.

V visoki zbornici je, in sicer v seji dne 12. februarja 1884. leta, tedanji zastopnik kmetskih občin

je poln žen in hčera častnikov, razbojnikom na sramotno razpolaganje oddanih. Jarki okolu Brde napolnjeni so bili s trupli ustreljenih, zadavljenih, četrtovanih mučnikov. Tolpe razbojnikov napadale so na vse strani, pijančevale po naselbinah, ropale blagajnice in premoženje plemenitašev, lastnine kmetov pa se niso dotikali. Predržeži hodili so k ograji orenburški; jedni so, s šapko natakreno na koplje, kričali: „gospoda kazaki! čas je premisliti se in služiti gosudarju Petru Feodoroviču“. Drugi so zahtevali, da bi jim dali vsem Martjuško Borodina (vojskinega starejšino, dospevskega v Orenburg iz Jaickega gorodka z odlokom Naumova vred) in vabili kazake v goste, rekoč: „naš batjuška ima mnogo vina!“ Iz mesta so šli nad nje konjiki in unel se je včasih precej hud boj. Ne redko se je sam Pugačov tu pokazal, babaje se z mladostjo. Zadnjič nekoč prijahal je pijan, zgubivši šapko in zibaje se na sedlu, in toliko da ga niso ujeli. Kazaki so ga rešili in stran vlekli ujemši konja za brzdo.

(Dalje prih.)

Celjskega okraja v zvezi s Kresnikovim slučajem, omenjal slučaj Haukeja. V tem se je pri Celjskem okrožnem sodišči pripetil slučaj Appatov, kateri je že navel dr. Roser. Ta slučaj se je tudi pripetil pri Celjskem okrožnem sodišči in reči moram, da tudi ta slučaj jasno dokazuje, kako potrebno je, da se kmalu reši načrt zakona o odškodovanju po nedolžnem obsojenih. — Imeli smo torej tri slučaje: Kresnik, Hauke in Appat. Jaz nečem izvajati nikacih sklepov iz tega, temveč te slučaje le registrujem kot take. Naloga visoke vlade bode preiskovati, zakaj se baš pri okrožnem sodišči v Celji tako pogostem dogajajo krivične obsodbe?

(Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 25. februarja.

Naučni minister Gauč se je izjavil, da je načelno pripravljen prevzeti Dunajske občinske srednje šole vzeti v državno oskrb in je naročil dolenjeavstrijskemu namestniku kot načelniku deželnega šolskega sveta, da naj se pogaja o tej zadevi z občino Dunajsko.

Mladočeški poslanci so sklenili, da bodo vsi ugovarjali proti konfiskaciji njih spomenice o **nemškočeškem** sporazumljenju; ako bode konfiskacija potrjena, bodo ugovor pri sodišči zastopali. — Mladočehi neso toliko proti sporazumljenju z Nemci, toda mislijo, da se poprej mora uresničiti češko državno pravo in še le potem se more misliti na spravo z Nemci.

Vnanje države.

Sultan ni le vsprejel **črnogorskega** ministra Vukovića, temveč mu je tudi podelil veliki kordon Medžidie-reda. Vojni minister in minister notranjih zadev sta že začela delo za urejenje Bojane, kakor je zatrjevala Porta Vukoviću. Odlikovanje črnogorskega ministra dokazuje, da so bile izmišljene vse vesti, da Turčija Črnej gori ne zaupa.

Angleškemu parlamentu so se predložili diplomatični spisi glede položaja narodov v **turških** pokrajinah v Aziji in glede pravde proti Musi beju. Iz teh spisov izvemo, da je angleška vlada svojemu zastopniku v Carigradu naročila, da naj Turčijo opozarja, da imajo vse narodnosti jednako pravico do varstva, naj bodejo katerega veroizpovedanja koli. Če se Turčija na vse ne bode jednako ozirala, bode nezadovoljnost vedno večja in utegne nastati resna nevarnost. Isto tako se je veleposlaniku naročilo, da naj dela na to, da Musa bej ne odide pravici.

Včeraj se je v zbornici **francoski** začela debata o pomiloščenju delavcev, ki so obsojeni zaradi strajkov. Socijalistični poslanci priglanjajo, da se delavci obsojeni zaradi strajkov pomiloste vsaj prej, nego princ Orleans. Ker se je govorilo, da bode princ kmalu pomiloščen, so silili, da se je predlog o amnestiji strajkovcev postavil na zbornični red.

Volitve v **nemški** državni zbor so zopet pokazale, da je najtrdnjša stranka v Nemčiji katoliški centum. Ta stranka ni zgubila nobenega mandata in pri prvi volitvi je prodrla s tolikimi kandidati, kakor nobena druga. Zamore se torej najbolj zanašati na volilce. Njej ni mogla prejšnja leta škodovati državna sila, sedaj jej še ni spodkopaval tal socializem. V novem državnem zboru bode igrala veliko ulogo. Ostane li Bismarck, prisiljen bode opirati se na katolike, ker brez njih ne bode več imel večine v državnem zboru.

Irska stranka je mnogo zgubila, ker je umrl njen pristaš Biggar. Pokojnik bil je član **angleške** spodnje zbornice, kjer je energično zagovarjal Irce. Posebno je pa z denarjem podpiral irske agitacije, tako, da je potrosil zaradi tega skoro vse premoženje, katero si je bil pridobil kot izdelovalec klobas. Bil je tudi zamotan v veliko Parnellovo pravdo.

Dopisi.

Iz Središča 22. februarja. (Hripa. — Cerkevno petje in naš novi organist.) Hripa razgrajala je tudi v našem okraji kaj hudo, tako, da je imela skoro vsaka hiša po jednega ali celo po dva bolnika. Sedaj je pa že nekoliko ponehala. Ljudje se navadno neso mnogo zmenili za to moderno bolezen. „Prebladil sem se, nadehe (to je nahod ali katar) imam, pa mislim, da bode skoro bolje,“ tako so se tolažili ljudje; zato pa so bili tudi jako redki slučaji, da bi se rabila pri tej bolezn zdravniška pomoč.

Cerkveno petje pri nas ni bilo nikdar na zelo visokej stopnji, ker za prepevanje naše ljudstvo nema ne posebnega daru in tudi ne najboljšega grla. Uzroka temu iskati je bržkone v tukajšnjem klimatičnem razmerji ali pa, kakor nekateri trdijo

v slabej pitnej vodi. (Imamo pa zato — hvala Bogu — boljše vino, katero pridelamo v goricah po naši okolici). A vendar pa glede cerkvenega petja ter cerkvene godbe sploh nismo že dolgo tako na slabem bili, kot ravno sedaj. Saj se pa temu tudi ni čuditi, kajti služba organista nahaja se sedaj že tretji mesec v rokah osebe — kmeta —, ki ima vse druge sposobnosti, le one za opravljanje kakšne orglarske službe ne. Cerkevna godba naj bi imela namen spodbujati zbrane verne k pravej pobožnosti; a ne vem, kako je mogoče s takovim čakljanjem in mahodranjem po orglah, s takovim vreščanjem in skovikanjem duha našega pouzdiginiti k Bogu. Kakor navadno, si tudi takrat tega ne moremo raztolmačiti, in zaman se povprašujemo, kaj ga je napotilo in nagnilo našega gospoda k temu, da je služba organista iz večjih rok nadučiteljevih (gosp. nadučitelj je osnoval v Središči tudi posebno godbo, kar tukaj samo mimogrede omenimo) iztrgal in jo izročil osebi, ki nam je že za časa bivšega župnika in sedanjega dekana g. Schwingerja pouzročila mnogo neprilik in ki nima, kakor smo že omenili, nobenih sposobnostij za to. Kot muzikalično naobražen mož bode g. župnik temu gotovo tudi sam pritrlditi moral. Ali ni gosp. nadučitelj svoje službe kot orglavec vedno vestno in v popolno zadovoljnost župljanov opravljal? Mislimo, da. Ako se ne motijo oni, ki trdijo, da je uzrok tega postopanja iskati v svaji s Središčami, tedaj se nam pač ne bode zamerilo, ako opomnimo, da naj išče dotični raje uzroka tej razprtiji deloma v svoji osebi, deloma pa tudi v malomarnosti in mlačnosti tovariša svojega... Pa pero moje, piši vendar mirno in pohlevno in ne pripenjaj vsega na papir, kar veš, saj so ti znane besede pregovora, ki pravi, da resnica oči kolje. Toda zaključimo te vrstice in rečimo: O ti nedosežna brezmejna krščanska ljubezen do bližnjega, ki se nam toli in tolikrat z božjega mesta oznanuješ, česar vendar ti vsega ne premoreš? Ti sežeš celo tako daleč, da ti je mogoče brez vsega uzroka očetu mnogoštevilne obitelji odkriti na leto 200 do 300 goldinarjev dohodkov!!

Izpod Boncarja 23. februarja. [Izv. dop] Boncar dela mejo Kočevskemu in Logaškemu okraju Čudnega o njem ne vem povedati, le to, da pelje prek njega sila težavna pot proti Rakeku. Od vrha proti Logaški strani je visoka ravan, kjer razsaja kraška burja, kjer stoje znamenite Bloke, — kaj se tam godi, povedali ste prav ob kratkem v pred zadnjem nedeljskem pismu. Menda to ni še vse? —

Takraj njega vije se ozka dolinica, to pa ovija Bistrica. Kdor je tej vodi nadal to ime, gotovo ni bil zdravega uma! Zasledujmo potok nadalje, dospeli bomo v Ribnico in korak naprej v Kočevje. Nemam namena opisavati tukajšnjega kraja, marveč potipati neko vrsto ljudi.

V našem okraju je dosta šol, seveda tudi nekaj učiteljev, ti pa se dele v čistokrvne kočevske janičarje in hladnokrvne slovenske? — O prvih dveh pasmah sliši se mnogo. Le-ti rogovilijo v „Lehrerbundu“, so die „tonangebende Partei“ v prerojeni „Schulzeitung“.

Slovenski učitelji, katerih je v okrožji 2 ur 22, spe po zimi in po leti. — Za nje se nihče ne briga in oni za druge ne! Nemajo okrajnega učiteljskega društva, niso veja zaveze učiteljskih društev, vsak živi sam za se, kakor kukavice! — Kolegijalnosti ne poznajo, narodna stvar jim je 99 briga. Kako delujejo učitelji po družih krajih, snujejo pevske zборе, budé ljudstvo, so dopisniki raznim slovenskim novinam, a pri nas nič in zopet nič! — Na prste bi lahko seštel vse one gojitelje tega okraja, ki so naročniki slovenskim listom, gč. učiteljice pa niti jedne ni! o katerej bi mogel reči: ta bere slovenske knjige, razven v šoli! — Njih želodček je prerahločuten za „robate“ slovenske romane, pa tudi premalo je te — „šare“, — pravijo, da bi si čas preganjale. Raje dobivajo krvave romane, zabavljive novele iz Lipsije in Draždan, zlahtne plavice iz Berolina!

Žalostno pa resnično, na slovenskih tleh, na meji Kočevjarjev, pa taka brezbriznost — nedelavnost! Učitelji slovenski — zavedneži, vspnite, vzdramite se, posnemajte gospode sosede, do tedaj na veselo svidenje!

Domače stvari.

— (Iz Celja) se nam piše: Pogreb pokojnega profesorja M. Žolgarja bil je velečasten.

Udeležili so se ga vsi Celjski narodnjaki, a tudi okolica bila je močno zastopana. Peveci zapeli so mu slovensko nagrobno. Pogrebce je zelo osupnilo, da je gimnazijski ravnatelj Končnik na grobu nemški govoril. Ne glede na to, da je bil Končnik pod naslovom „narodnjak“ imenovan ravnateljem, da je na Celjski gimnaziji 190 slovenskih, a le 117 nemških dijakov, bil bi se lahko oziral tudi na to, da je pokojni Žolgar bil slovensk poslanec in učitelj slovenščine. A navzlic vsemu temu bil je govor le nemšk in le tri slovenske besede izrekel je g. ravnatelj: Lahka mu zemlja! Da se je nepovoljni utis tega govora malo oblažil, naprosili so narodnjaki nekega družega gospoda, da je posvetil pokojniku nekoliko prav toplih besed.

— (Časnikarska podlost.) Zloglasne „Freie Stimmen“ obžalujejo v številki z dne 22. t. m., da je bil „Mir“ doslej še le trikrat konfiskan ter pravijo, da bi rade poznale talisman, ki ščiti „Mir“ pred konfiskacijo. Take podlosti doslej še nismo čitali v nobenem nemškem listu. Glede konfiskacij je, izimši „Freie Stimmen“, vse ostalo časnikarstvo soglasno in solidarno in čitajo se le izrazi pomilovanja, kadar ta ali oni list strogost zakona zadene, ker vsi dobro vedo, da je tiskovna svoboda itak preveč omejena. Če torej „Freie Stimmen“ proti „Miru“ tako pišejo, kažejo s tem le svojo podlost in vzbujajo v vsakem razsodnem čitatelji le zaničevanje.

— (Slavjanskij v Zagrebu.) Občinstvo zglašja se za koncerte v tolikej množini, da je Slavjanskij sklenil dati tri koncerte, a sedaj se je odločil še za četrtega, ki bode dne 5. marca.

— (Minister Gauč) odpeljal se je, kakor čitamo v listih, včeraj v Opatijo.

— (Umrli) je dne 20. t. m. gospod Karol Kurent, župnijski upravitelj Podlipo pri Vrhniki.

— (Katoliška bukvarna) marljivo razpošilja nemška vabila na naročbo na „Rimskega Katolika“. Narodnjaki, ki je tudi dobil tako vabilo v roke, piše o tem jako nevoljno, to pa tudi po pravici, kajti sklepati bi se smelo, da trd Nemec „Rimskega katolika“ naročal ne bode, zato bi že takt zahteval, — ako narodni ozir ne —, da se rodoljubom in tvrdkam slovenskim pošiljajo v našini tiskana vabila. Zanimivo je, kako „Kat. bukvarna“ dr. Mahniča priporoča: V vabilu pravi se mej drugim: „Rimski Katolik“ (Der römische Katholik) hat bereits während des Erscheinens seines ersten Jahrganges in den slovenischen Blättern der verschiedenen Richtungen eine äusserst lebhaft Polemik hervorgerufen, die eine stete Erhöhung der Abonnentenzahl zur Folge hatte. Wie schon der Titel der Zeitschrift und der Character des Verfassers Dr. Ant. Mahnič, Professor der Theologie in Görz, vermuthen lässt, steht Letzterer auf dem Standpunkte des positiven Katholicismus, während seine Zeitschrift nicht speciell und ausschliesslich religiöse, sondern überhaupt schwebende Tagesfragen berücksichtigt, mögen dieselben in das literarische, philosophische, politische oder schönwissenschaftliche Gebiet etc. einschlagen. — Herr Dr. Mahnič ist unter der slovenischen Intelligenz und besonders unter dem Clerus bekannt als ein schneidiger Kritiker und tiefer Denker, der die Principien seiner Parthei bis in die spitzesten Consequenzen vertheidigt.

— (Dolenjo-avstrijsko obrtno društvo) praznuje dne 28. t. m. in 1. dan marca svojo petdesetletnico. V petek bode slavnostni zbor, zvečer banket, v soboto pa slavnostni ples. Vsled povabila od strani rečenega društva izvolila je trgovinska in obrtnijska zbornica kranjska svojimi zastopniki na tej slavnosti gg.: Ivana Baumgartnerja, posestnika, Frana Hrena, graščaka in trgovca, in Filipa Zupančiča, stavbinskega mojstra v Ljubljani. Imenovani gospodje odpotujejo jutri na Dunaj.

— (Slavonska domača obrt.) Slavonija in sploh Hrvatska more se ponašati, da je žensko prebivalstvo ustvarilo domačo obrt, ki se odlikuje po krasoti barv in oblik. Jugoslovanska ornametika je že svetovno znana, utrla si je pot tudi v inozemstvo in samo na Pariški razstavi bilo je prodanih nad 10.000 čilimov, zastorov, miznih prtov, posteljskih odej in salonskih preprog. Zlasti boljši krogi kupujejo prelepe te izdelke, da ž njimi krasijo svoja stanišča. Da bode tudi tukajšnje prebivalstvo imelo priliko, seznaniti se s temi izdelki,

oddala je neka slavonska podjetnica te vrste blago v komisijon gospej F. Meršol-ovi v Židovskih ulicah. V par dneh dobila bode rečena gospa krasne uzorce, na katere občinstvo opozarjamo.

— (Potrjena volitev.) Trgovinsko ministerstvo potrdilo je izvolitev g. dr. Josipa Poklunkarja, predsednikom in g. Ivana Perdana, podpredsednikom trgovinske in obrtne zbornice Ljubljanske za leto 1890.

— (Osmi redni občni zbor kmetijske posojilnice Ljubljanske okolice) vršil se je v nedeljo 23. februarja 1890 ob 1/2 deseti uri v pisarni zadrage. Po pozdravu ravnatelja Janeza Kneza poroča blagajnik Oton Bayr o delovanju društva v preteklem letu. Iz tega poročila povzamemo sledeče važnejše točke. Prometa bilo je skupno 435.514 gld. 01 kr. in sicer dohoda 219.872 gld. 16 kr. razhoda 215.641 gld. 85 kr. Stanje hranilnih ulog bilo je 122.206 gld. 40 kr. mimo lanskega leta za 21.300 gld. 93 kr. več. Tudi posojila so se pomnožila za 18.102 gld. in znašajo s sklepom leta 123.185 gld. Čist dobiček 1996 gld. 89 kr. sklence se po predlogu nadzorstva razdeliti sledeče. Reservnemu fondu glavnih deležev pridene se 400 gld., rezervnemu fondu opravičnih deležev 470 gld. 80 kr. Ravnateljskemu odboru dovoli se 354 gld. nagrade, za dobrodelne namene 70. Na nov račun prepiše se 102 gld. 9 kr. Reservna fonda znašata s sklepom leta s pridjano svoto iz letnega dobička skupno 6524 gld. 15 kr. Konečno sledi volitev in izvolili so se v ravnateljski kakor v nadzorstveni odbor per acclamationem prejšnji odborniki in sicer v ravnateljstvo: Janez Knez, župan in posestnik v Spod. Šiški, ravnatelj; Vekoslav Jenko, pekovski mojster in posestnik v Ljubljani, kontrolorjem; Oton Bayr blagajnikom; Anton Knez, posestnik in trgovec v Ljubljani in Janez Vrhovnik posestnik v Vodmatu odbornikoma. — V nadzorstveni odbor: Dr. Josip Vošnjak, deželni odbornik in posestnik v Ljubljani; E. Ločnikar, župan, tovarnar in posestnik na Viči in Vinko Ogorelec, deželni poslanec in posestnik na Škofljici.

— (V Ratečah), Radovljiškega okraja, vršila se je 26. pr. m. volitev v občinski zastop, ter so bili izvoljeni: Josip Pintbach županom, Ivan Kavalari in Ivan Juhan odbornikoma. Vsi so posestniki v Ratečah.

— („Klub českyih turistů“) poslal nam je malo knjižico: „Rozhledna na Petříně. Obrazek z blizke budoucnosti Prahy“. Po vzgledu Eifflovega stolpa bodo v Pragi na najvišjem vrhu Petrinovega griča postavili razgledni stolp, ki bode ves železen, v obliki Eifflovemu popolnoma podoben, a le 60 metrov visok. Inženér František Prašil napravil je načrt in preračunal troške približno na 32.000 gld. Stolp bode do jubilejske razstave gotov in bode privabil izvestno veliko obiskovalcev, ker bode stavba zanimiva, razgled s stolpa pa krasen, ker je dotični vrhunec 140 metrov nad Vltavo. Stolp bode imel tudi tri etaže. Pri tleh bode restavracija, v drugi etaži paviljon, na vrhu pa pokrita kabina (3.5 m v primeru) s hodnikom jeden meter širokim.

— (Poneverjenje.) Pri skontrovanji poštne blagajnice v Buzetu pokazal se je nedostatek v znesku 1511 gld. 49 kr., katero vsoto je bil poštni odpravitelj Ernesto Bassa poneveril. V poslednjega stanovanji našli so 761 gld., torej je škode le 750 gld., katere ima poštar Ivan Cerovac povrniti. Bassa je bil pobegnil, a v Dekanih pri Kopru so ga ujeli in odpeljali k sodišču.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Budimpešta 24. februarja. Tukaj se vrše vojaška posvetovanja, katerih se udeležuje tudi nadvojvoda Viljem. V prvi vrsti je na dnevnem redu brezdimni smodnik, ki se ima uvesti v avstro-ogerski vojski in zaradi katerega bode treba nekoliko predelati sedanje puške.

Sofija 24. februarja. Vlada naročila bolgarski narodni banki, da takoj izplača ruski okupacijski dolg v znesku 3.600.000 rubljev. Terjatev za dano orožje in strelivo se bode tudi poravnala, ko se pregledajo računi.

Pariz 24. februarja. Guvernér Senegalski brzojavil državnemu podtajniku v kolonijskem ministerstvu, da je 500 rednih vojakov kralja Dahomejskega napalo francoske straže pri Kotononu. Francoski vojaki odbili so na-

padovalce, katerih so 60 mrtvih na bojišči pustili. Izmej Francozov dva vojaka lahko ranjena.

Novi York 24. februarja. Ker se je pri Prescottu (Arizona) nasip zrušil, je mesto Wickenburg pod vodo. Le malo prebivalcev je smrti ubežalo. Brzjavna zveza je pretrgana. Natančni podatki o ponesrečenih ljudeh in o škodi nemogoči. Potonilo je nekda jako veliko ljudi.

Berolin 25. februarja. Oficijalno znan izid 388 volitev. Voljenih 51 konservativcev, 14 pristašev državne stranke, 16 nacionalno-liberalcev, 91 pristašev centroma, 21 svobodomislicev, 20 socialstov, 14 Poljakov, 2 divjaka, 11 Alzačanov, 2 demokrata, 1 Danec, 3 Welfi, 1 protisemit. Ožjih volitev doslej 141.

Pariz 25. februarja. Vojvodo Orleanskega so po noči z največjo tajnostjo v Clairvaux prepeljali. Zjutraj dospel tjakaj, kjer so ga takoj v ječo peljali. Ravna se ž njim po predpisih za politiške ujetnike.

Razne vesti.

* (Lepe razmerena železnici.) V Hon dursu prišel je Novyorčan na kolodvor in je vprašal cigarete pušnega postajnega načelnika: „Ali odide kak vlak opoldne?“ — „Kdo ve?“ bil je odgovor. „Morda, morda tudi ne.“ — Zbralo se je zares nekaj ljudi, ki so se želeli peljati, in pripregla se je lokomotiva slabemu, odprtemu vozu. Čez nekaj časa obstane vlak na progi. — „Kaj je? vpraša Severnoameričan“ — „Nič hudega, ogenj je pošel.“ In hitro so odšli strojevodja, kurjač in sprevodniki v gozd, da so nasekali drv, da so zopet zakurili v lokomotivu. Vlak je šel zopet dalje. Čez pol ure postane osobje vlaka lačno. Kaj se zgodi? Ustavijo vlak in blizu železnice skuhamo kosilo. Toda najboljša se le pride. Seboj imajo le jeden rezervni rels. Ker se večkrat pripeti, da domačinci kak rels ukradejo, se ustavi vlak na takem mestu in osobje hitro skoči z vlaka, pritrdi rezervni rels in vlak se pelje dalje a ga takoj zopet ustavijo, da rezervni rels zopet odtrgajo in vzamejo seboj. Po takej vzgledni železnici se vozi s povprečno hitrostjo 5—6 kilometrov, to je dober pešec lahko dohaja vlak.

* (Najmanjša ura na svetu.) V Hallu je tamošnji urar v svojem oknu razstavil najmanjšo uro. Ura ni večja kot grah in služi za zaklopuico pri broši. Gre tako natanko, da v osmih dneh jedva jedno minuto prihiti ali zakasni.

* (Barnumov konkurent.) Dočim je kralj reklame, Barnum, v Angliji pridobil si novih bogastev, odprlo se mu je v domovini široko polje. Koncem januarja umrl je jedini tekmeč, katerega se je bal in katerega pomen je priznal. Forepangh, posestnik velicega cirkusa. Ime njegovo bilo je znano po vsej Ameriki. Dolga je bila borba mej obema tekmečema, a nazadnje sta se bila pogodila, da se eden ne sme pojavljati zahodno, drugi pa ne vzhodno od Chicaga. Forepangh, kateri je umrl vsled hripe, je bil rojen v letu 1831. v Philadelphiji in se je sprva učil mesarije. Pozneje bil konjski trgovec, nazadnje je pa bil posestnik cirkusa združenega z inezarijo. Imel je 300 konj, 600 kletk z divjimi živalmi in 400 oseb. Vse to se je prevlačalo s posebnimi železničnimi vozovi in je sestavljalo tri železnične vlake. Slednji dan je stalo to podjetje 4000 dolarjev. Malo pred smrtjo je bil Forepangh prodal vse podjetje nekemu angleškemu društvu.

Signoren zdravilen uspeh. Vsem, kateri trpé vsled zaprtja ali slabega prebavljenja, napenjanja, tiščanja glavobolja, pomajkanja slasti do jedi in drugih slabosti, pomaga gotovo pristni „Moll-ov Seidlitz-prašek“. Skatljica 1 gld. — Vsak dan ga razpošilja po poštmem povzetji A. Moll, lekarnar, c. in kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrecno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 4 (55—3)

Naznanilo za postni čas.

Kakor že več let dobiti je postni čas do Velike noči v znani gostilnici

„Pri Bobenčku“ na Glincah

dobro znana

polenovka (štokš)

z okusnim domačim kislim zeljem

in to vsak dan ob vsaki uri za vsacega posebej pripravljena. Razen tega druga jedila in najboljša pijača.

Obilnemu obiskovanju priporoča se najuljudneje

Ivana Šušteršič

gostilničarica.

(152—3)

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dragotin Hribar.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

24. februarja

Pri **Stonu**: Höller, Sulke, Karplus, Zak, Braumhausen z Dunaja. — Knol iz Welsa. — Such iz Bellana. Oppenheim iz Kamenice. — Hudovernik iz Kranjske gore. Padovansky iz Št. Vida. — Klint iz Brna. — Likoser iz Trsta.

Pri **Malič**: Schwanz, Fleischman, Ficht, Lustik, Wamra z Dunaja. — Singer, Knöplmacher iz Gradca. Müller iz Inomosta. — Hartman z Reke. — Kalischnig iz Tržica.

Pri **južnem kolodvoru**: Ortolani, Wissman iz Trsta.

Pri **bavarskem dvoru**: Pavlin, Karitnik iz Beljaka.

Umrlí v Ljubljani:

23. februarja: Franca Možina, kuharica, 50 let, Florjanske ulice št. 15 za kapjo.

24. februarja: Marija Matev, posestnica, 69 let, Pred konjšnico št. 7 za vnetjem sapnika.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
24. febr.	7. zjutraj	745.3 mm.	—8.8° C	sl. svz.	megla	0 00 mm.
	2. popol.	742.8 mm.	2.0° C	sl. zah.	jas.	
	9. zvečer	741.4 mm.	—3.4° C	sl. zah.	jas.	
Srednja temperatura —3.4°, za 3.7° pod normalom.						

Izkaz avstro-ogerske banke

z dne 23. februarja 1890.

		Prejšnji teden
Bankovec v prometu	390,026.000 gld.	(— 4,581.000 gld.)
Zaklad v gotovini . .	241,861.000 "	(— 167.000 ")
Portfelj	133,722.000 "	(— 943.000 ")
Lombard	22,361.000 "	(— 2,014.000 ")
Davka prosta ban-		
kovna rezerva . .	58,139.000 "	(+ 3,368.000 ")

Dunajska borza

dne 25. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	88.75	88.85
Srebrna renta	88.95	88.95
Zlata renta	110.10	110.20
5% marcna renta	101.90	101.90
Akcije narodne banke	932.—	932.—
Kreditne akcije	321.—	319.50
London	118.85	118.90
Srebro	—	—
Napol.	9.41 1/2	9.41 1/2
C. kr. cekini	5.58	5.59
Nemske marke	58.07 1/2	58.10
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	133 gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	178
Ogerska zlata renta 4%	103	50
Ogerska papirna renta 5%	99	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	121
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118	—
Kreditne srečke	100 gld.	183
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	172
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. v.	224	—

„NARODNA TISKARNA“

priporoča po nizke ceni

VIZITNICE

v elegantnej obliki.

Trgovski pomočnik

23 let star, več slovenskega in nemškega jezika, v trgovini mešanega blaga spreten prodajalec, z dobrimi priporočili, želi svoje mesto takoj ali do 1. aprila premeniti. — Ponudbe prosi pod F. R. na upravnistvo tega lista. (161—1)

Išče se v najem

kovačnica

z orodjem v kakem trgu ali v veliki farni vasi poleg velike ceste, če je mogoče tudi z gostilno, na Kranjskem ali na Štajerskem. — Ponudbe vsprejema upravništvo „Slovenskega Naroda“. (149—3)

Št. 3314.

(156—2)

Razglas.

Podpisani mestni magistrat daje s tem na znanje, da je **upeljava smerečnih storžev v Ljubljano** le tistim gospodarjem dovoljena, ki se skazejo s potrdilom pristojnega županstva, da so jih smeli nabirati, ter da jih smejo prodajati.

Vsem drugim, ki se ne bodo skazali s potrdilom, bode se blago odvzelo, proti njim pa se bo postopalo kazenskim potom.

Mestni magistrat v Ljubljani,
dne 20. februarja 1890.

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani

prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi

po znižani ceni.

Ravnokar je izšel in se razpošilja p. n. naročnikom:

IX. zvezek:

I.

Doktor Zober.

Izviren roman.

II.

Mej dvema stoloma.

Izviren roman.

Zvezek po 60 kr.,

eleg. vezan po 1 gld.

Pri vnanjih naročih velja poština

za posamični nevezani zvezek 5 kr.,

za vezani 10 kr.

Dijaki

dobivajo Jurčičeve

„Zbrane spise“ po

50 kr. izvod, ako

si naroče skupno

najmanj deset iz-

vodov.

(138—3)

Št. 2750.

Razglas.

Magistrat deželnega stolnega mesta Ljubljane javno naznanja stavodolžnim mladeničem:

I. Glavna naborna stava za deželno stolno mesto Ljubljano vršila se bode letos

dne 1. marca 1890

v mestni dvorani ter se bode pričela ob 8. uri dopoldne.

2. Stavljenici, odnosno tudi njihovi moški svojci za katere gre, imajo priti o pravem času in snažni na nabirališče, ter imajo o pravem času prinesiti potrebne dokaze, če se oglašajo za ugodnost:

- kot kandidatje duhovskega stanu, kot posvečeni duhovniki in kot nameščeni dušni pastirji (§ 31 voj. zak.);
- kot podučitelji in učitelji ter učiteljski kandidatje (§ 32 voj. zakona);
- kot posestniki podedovanih kmetij (§ 33 voj. zak.);
- iz rodovinskih razmer (§ 34 voj. zak.);
- jednoletne prezentne službe (§§. 25—29 voj. zak.);

3. Stavljenici, kateri želé ugodnost po §§. 31 do 34 vojnega zakona in imajo tudi pravico do ugodnosti jednoletne prezentne službe, morejo, ako bi se jim odbila prošnja za kako prvič omenjenih ugodnostij, pognati se za ugodnost jednoletne prezentne službe, pri glavni stavi.

4. Kdor bi zanemaril stavno dolžnost, kakor tudi sploh iz vojnega zakona izvirajoče mu dolžnosti, bi se ne mogel izgovarjati, da mu ni bil znan ta poziv ali vojni zakon.

Mestni magistrat Ljubljanski,

dne 13. februarja 1890.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.